

WSOY

HIRVIÖ ja HELMIKKI

Hirviön paluu

JACK MEGGITT-PHILLIPS

Kuvittanut Isabelle Follath
Suomentanut Marja Helanen

*Rakkaalle sisarelleni Kittylle ja hänen hirviömäiselle karhulleen Rufusille.
Voitte ottaa matsin siitä, kummalle tämä omistuskirjoitus enemmän kuuluu.*

Kosto on minun.

J. M. P.

Nanille ja Fefelle

I. F.

Englanninkielinen alkuteos

THE BEAST AND THE BETHANY: BATTLE OF THE BEAST

ilmestynyt 2022, kustantaja Farshore,

HarperCollins Publishers Limited, 1 London Bridge Street,

Lontoo SE1 9GF, Yhdistynyt Kuningaskunta

Kuvituksen toimittanut HarperCollins Publishers Limited.

Teksti © Jack Meggitt-Phillips 2022

Kuvitus © Isabelle Follath 2022

The Author and Illustrator have asserted their moral rights.

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Marja Helanen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-46208-9

Painettu EU:ssa

Hirviö ja Helmikki

Hirviön paluu

Jack Meggitt-Phillips
Kuvittanut Isabelle Follath

Suomentanut Marja Helanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Sulkaisat juhlat

Wintlorigiasta oli jäljellä vain metsä, eikä sitäkään enää kovin paljon.

Metsän puissa uskottiin olevan ikiaikaista ja lumoaavaa taikavoimaa – lehdet pystyivät pyyhkimään arvet pois, hedelmät ravitsivat niin, että yhdellä pärjäsi kokonainen perhe viikon verran, puiden kaarnalla voi raputtaa tiehensä kutinan kuin kutinan, oli se miten ärhäkkä tai miten hankalassa paikassa tahansa. Siitä seurasi, että metsästä kiinnostuivat harmillisesti sen sortin ihmiset, jotka eivät osanneet arvostaa kauneutta, ellei sitä voinut panna poikki ja pinoon ja kahmia ikiomaksi.

Metsän sen kuin supistuessa ja metsästysmuistoja haalivien ihmisten yltyessä aina vain ahneemmiksi monet

TERVETULOA KOTIIN,
CLAUDETTE

eläimet hylkäsivät puiden oksiston. Eräs otusryhmä kiel-
täytyi kuitenkin jääräpäisesti häipymästä minnekään.

Maailmassa oli jäljellä enää yhdeksäntoista wintlo-
rialaista violettirintaista papukaijaa, ja miltei koko sakki
asui Wintlorian sademetsässä. Oli siinä meluisa ja mah-
dottoman haihattelevainen lintulaji. Kyseiset papukaijat
kärkkyivät alituisen tilaisuutta uuden laulun luikautta-
miseen tai uuden sulkaisan muotinäytöksen pitämiseen,
vaikka niiden olisi ollut syytä keskittyä huolehtimaan
omasta olemassaolostaan.

Tänä nimenomaisena päivänä papukaijat olivat
kerääntyneet metsän suurimman puun onttoon runkoon
viettääkseen sen viikon kolmansia juhliaan. Ensimmäi-
set juhlat oli pidetty kuningattaren lempicorgin puoli-
vuotissynttäreiden kunniaksi, toisilla kekkereillä taas oli
juhlittu sitä, että eräs papukaijoista oli löytänyt langan-
pätkän, jota se oli kaiken iltapäivää etsinyt. Kolmansista
juhlista oli kuitenkin tulossa jotain aivan erityistä.

Jokainen papukaija oli sonnustautunut sulkaisimpiin
hepeniinsä. Ne kaikki munivat toisilleen herkullisia
munan muotoisia aterioita, ja niiden laulujen volyyymi

lähenteli jo tasoa, jota jotkut olisivat kutsuneet ”räyhäksi”. Nuori urospapukaija nimeltä Mortimer ripusti puunlatvaan kangasta, jossa luki: TERVETULO A KOTIIN, CLAUDETTE.

”Simpsakka juliste, Mortti!” sanoi Giulietta, vimpan päälle fiksusti pukeutunut vanhahko papukaija. ”Kai-paatko apua ripustukseen?”

Mortimer irvisti. Ensinnäkin sitä sai kutsua Mortiksi vain ja ainoastaan Claudette. Toisekseen sitä inhotti lajitovereitten pakkomielteinen ja alituinen kimpassa hääääminen.

”Pärjään kyllä”, Mortimer kivahti. ”En tarvitse kenenkään apua.”

”Tiedänhän minä, ettet sinä mitään tarvitse”, Giulietta sanoi, ”mutta on silti kiva saada apua, eikös? Jos me keskittyisimme vain siihen, mitä me elämässä tarvitsemme, silloin ei olisi mitään semmoista kuin cha-cha-cha – uuh, eikä myöskään mustikkajuustokakkua.”

Omasta ihmeellisestä hoksustaan hurmioituneena Giulietta alkoi hyräillä cha-cha-chaata samalla kun vemputti muhkeaa takamustaan ja pyöräytti munan, jonka sisällä oli mustikkajuustokakku. Sitten se lennähti ylös ja tarttui Mortimerin julisteen toiseen päähän.

”Häivy!” Mortimer huusi ja tempaisi kankaan Giuliettan kynsistä.

”Ei tule kuuloonkaan”, Giulietta sanoi ja tempaisi kankaan takaisin. ”Jokainen papukaija tietää, että neljillä kynsillä pärjää paremmin kuin kaksilla.”

Köydenveto jatkui – Giulietta halusi jääräpäisesti olla avuksi ja Mortimer vielä jääräpäisemmin torjua avun – kunnes kangas repesi keskeltä kahtia.

”Huppistakeikkaa”, Giulietta sanoi.

”Vai että huppistakeikkaa?” Mortimer solkkasi. ”Minä väkästin julistetta koko viikon, jotta se olisi täydellinen Claudettelle, ja nyt sinä olet turmellut sen, senkin höli-sevä pölvästi!”

Giuliettan silmiin kihosivat violetit kyynelet. Se ei ollut tottunut kuulemaan metsässä noin tylyä puhetta, koska kaikkien wintlorialaisten kuului olla kilttejä toisilleen ja ympäröivälle maailmalle.

”A-a-anteeksi, M-M-Mortti”, Giulietta sopersi. ”Minun olisi pitänyt va-va-varoa.”

”Sinun ei olisi alkuunkaan pitänyt vaivata minua”, Mortimer sanoi. ”Painu sähläämään jonkun toisen elämää!”

Giulietta lentää läpsytti takaisin puun juurelle violetteja kyyneliä pirskotellen. Mortimer ripusti julisteen

isomman puoliskon, jossa nyt luki: LOA KOTIIN, CLAUDETTE.

Mortimer sai harmikseen todeta, että omatunto kolkutti. Se oli kohdellut Giulietta turhan tylästi, vaikka tämä olikin mennyt turmelemaan julisteen. Mortimer tiesi, että kotiin palattuaan Claudette komentaisi sen pyytämään anteeksi. Sen oli kuin olikin pakko lennättää puun juurelle.

Ontto puunrunko oli yhtä violettia vilskettä. Joka ikinen lintu lauloi ja tanssi iloista viisua niiden lempipapukaijan paluun kunniaksi. Ne ylistivät Claudetten sulkien ihmeellistä pörheyttä, sen äänen hunajaista silk-kisyyttä sekä ystävällisyyttä, jota Claudettelta riitti kaikille vastaan tuleville. Viisusta oli omistettu kokonainen säkeistö Claudetten vasemman silmän tuikkeelle.

Toisin kuin muut heikäläiset Mortimer ei fanittanut juhlia. Yleensä se keksi tekosyitä välttääkseen pippat. Nämä juhlat olivat poikkeustapaus vain siksi, että Mortimer oli kiintynyt Claudetteen. Kaikista metsän papukaijoista juuri se taisi rakastaa Claudettea kaikkein eniten. Claudette oli toiminut Mortimerille äidin korvikkeena siitä lähtien, kun metsästysmuistojen haalijat olivat tappaneet sen vanhemmat.

Jos Mortimer olisi ollut laulavaa ja tanssivaa papukaijasorttia, se olisi voinut vetäistä värssyn, joka olisi liikuttanut muut papukaijat kyyneliin. Se mieltikin, pitäisikö antaa mennä Claudetten kunniaksi. Vastahakoisesti ja hieman vavisten Mortimer astui muiden joukkoon, mutta ennen kuin se ehti vetäistä sointuaan tai edes hytkäyttää takamustaan, koko metsä alkoi tutista.

Maahan puun eteen ilmaantui lätäkkö. Aluksi se näytti ihan tavalliselta rutakolta – sellaiselta, jonka saattaa nähdä kiveyksellä sadepäivän jälkeen tai liikkasissa harvinaisen hikisen polttopallomatsin päätteeksi. Mutta sitten lätäkkö alkoi pärskyä ja sihistä.

”Se on tulossa!” Mortimer kiljaisi. ”Claudette on täällä hetkenä minä hyvänsä!”

Claudettea oli pari viime viikkoa hoivannut Divisioona omituisten roistojen raivaamiseksi ihan salaa (ystävien kesken D.o.r.r.i.s), salainen järjestö, jonka agentit liikkuvat miltei yksinomaan lätäkköportaalien kautta. Yhdellekään papukaijalle ei ollut oikein selvinnyt, miksi D.o.r.r.i.s:n ylipäänsä piti hoivata Claudettea, mutta kaikki odottivat innoissaan Claudetten paluuta. Mortimer pörhisti sulkansa, jotta ne varmasti olivat

edukseen, ja toiset lauloivat Claudetten viisua aina vain hysteerisemmällä volyymillä.

Lätäkkö sylkäisi ilmoille kolme D.o.r.r.i.sin agenttia eli dorrisia: yhden ihmisen, toisen ihmisehkön ja kolmannen, jossa ei ollut ihmisestä tietoakaan. Heistä jokaisella oli ase, yhtä eriskummallinen kuin kantajansa.

”Kuka on täällä korkea-arvoisin papukaija? Minulla on erikoisviesti D.o.r.r.i.sin pääagentilta herra Nikolas Nikkeliltä”, sanoi agentti Reijo, sutjakka ihminen, joka piteli laserpyssyä.

”Wintloriassa ei ole arvoasteikkoja”, eräs papukaijoista vastasi helisevällä äänellä. ”Jokainen ihminen, papukaija ja rupisammakko elää tasaveroisena tässä metsässä.”

”Se nyt vaan ei ole hyväksyttävää”, sanoi agentti Teijo, ihmisehkö agentti, jolla oli ihon paikalla oranssit suomet. ”Täytyyhän jonkun olla päällikkö. Emme me voi käydä keskustelua yhtä aikaa teidän kaikkien kanssa.”

”Miksi ihmeessä ette? Me wintlorialaiset olemme kaikki hurmaavia keskustelijoita. Kokeilkaa mitä aihetta hyvänsä. Ette taatusti tule pettymään”, toinen papukaija vastasi.

”Valitkaa... joku... päälliköksi”, kähisi agentti Veijo. Jotain hänen näköistään olisi hyvinkin voinut kehkeytyä, jos kaktus olisi rakastunut isoon oposumiin. ”Muu-ten me emme pysty portaloimaan Claudettea tähän paikkaan.”

”Minä olen pääjehu.” Mortimer astui esiin. ”Toimitakaahan Claudette nyt paikalle.”

Muut papukaijat pitivät aikamoista mutinaa. Kukaan ei sanonut mitään ääneen, mutta kaikki ajattelivat, että jos heidän joukossaan olisi johtaja, se ei todellakaan olisi Mortimer.

Agentti Reijo kumartui nuoren papukaijan puoleen nenä nokkaa vasten. ”Mikä on nimesi, arvosi ja asemasi?”

”Ei kuulu sinulle, ei kuulu sinulle eikä kuulu sinulle”, Mortimer vastasi. ”Missä Claudette on?”

Agentti Reijo naksautti kieltään agentti Teijolle, ja tämä ojensi Mortimerille täysin käsittämättömän sairauskertomuksen. Agentti Reijo kähisi koordinaatteja omituiseen radioon.

”Herra Nikkeli oli sitä mieltä, että meidän pitäisi varoittaa teitä Claudetten kunnosta, koska me tiedämme, että kyseinen lintu on salannut teiltä voiminsa”, agentti Reijo sanoi. ”Se ei halunnut huolestuttaa teitä.”

”Mitä sinä oikein höpiset?” Mortimer kysyi kipakalla ja epäystävällisellä äänellä, koska sitä jäyti pelko ja huoli. ”Antaa kuulua.”

”Claudette on ollut tekemisissä otuksen kanssa, joka on yhtä paha, vaarallinen ja piikikäs kuin torpedoa varjoissa piilotteleva iileskotti”, agentti Teijo sanoi. ”Olemme hoitaneet Claudettea parhaamme mukaan, mutta jokin toipumista jumittaa. Sen... olion... kohtaaminen on vienyt Claudettelta voimat.”

”Tipu saa kiittää onneaan, että on ylipäättään hengissä”, agentti Veijo kähisi. Häntä ihan puistatti. ”Minne ikinä meneekin, se otus kylvää tuhoa ja turmiota.”

”Mikä otus?” Mortimer kysyi. ”Miksi kukaan teistä ei sano sen nimeä?”

Kolme agenttia vilkaisivat toisiaan.

”Halusimme vain varoittaa teitä”, agentti Reijo sanoi ja nyökkäsi agentti Veijolle. ”Herra Nikkelin mielestä niin kuului tehdä.”

Agentti Veijo näpräsi huipputeknistä laitetta, joka muistutti hirmuisesti sateenvarjoa. Lätäkköportaali alkoi taas sihistä ja pärskyä – tällä kertaa äskeistä äkäisemmin.

Taempana seisovat papukaijat, jotka eivät olleet kuulleet keskustelua, alkoivat huutaa ja hurrata ja heläyttivät jälleen Claudetten laulun. Muut papukaijat yhtyivät viisuun hillitäkseen hermonsa, mutta Mortimer piti nokkansa kiinni.

Laulu sen kuin voimistui, ja lätäkkö sihistä ja pärskyi entistä rajummin, kunnes esiin purskahti jokin violetti. Laulu loppui kuin seinään.

Jokin violetti oli Claudette.

Papukaijat eivät heti tunteneet Claudettea, koska se oli muuttunut valtavasti. Taannoin niin upeat sulat oli-

vat nyt haalistuneet ja harvenneet, kummankin silmän tuike oli sumentunut ja toista siipeä kannatteli pieni kainalosauva. Claudette yritti vimmatusti vääntää nokkansa hymyyn.

”Heisulivei, pupuset”, Claudette sanoi. Sen kaunis ääni oli käheä ja koriseva. ”Tosi kiva nähdä teidät kaikki. Lauletaanko –?”

Claudette yritti olla urhea, mutta ponnistus oli sille liikaa. Se hoippui kynsiensä varassa ja tuupertui maahan.

Mortimer lensi oitis Claudetten viereen. Toiset papukaijat kävivät hakemassa lehtiä, kaarnaa, hedelmiä ja muita metsän salaisia antimia, jotka saattaisivat parantaa Claudetten vaivat. Mortimer heijasi Claudettea pikku siivillään osoittaen herkkyyttä ja hellyyttä, mikä oli kaikista muista papukaijoista aivan ennennäkemätöntä.

”Claudette... minä...” Mortimer aloitti.

Se ei tiennyt, mitä olisi sanonut. Kun se viimeksi oli Claudetten nähnyt, tämä oli jaksanut esittää kokonaisen konsertin yhtäkään hikipisaraa vuodattamatta. Nyt Claudette ei jaksanut puhua edes yhtä lausetta. Kun Mortimer näki maailman ihanimman papukaijan noin heikossa hapessa, sille tuli aivan kauhea ja voimaton olo – mutta siinä heräsi kaikesta huolimatta myös silmitön raivo.

”Kuka teki sinulle tämän, Claudette?” Mortimer yritti puhua lempeimmällä äänellään, mutta sanat tulivat ulos katkerina ja kovina. ”Kerro nimi!”

”Hirviö”, Claudette mumisi. Se keräsi vähät voimansa, nousi istumaan ja kuiskasi hädissään Mortimerin korvaan: ”Minä olen nähnyt hirviön mielen sisään, Mortti. Olen nähnyt sen kammottavat tekokset, sen hirveät muistot. Eivätkä ne suinkaan vedä ver-

toja sille, mitä hirviö tahtoo tehdä Helmikki-nimiselle
tytölle. Pelasta hänet, Mortti. Tee mitä ikinä täytyy ja
PELASTA HELMIKKI.”

Oletko valmis HIRVIÖMÄISEEN yllätykseen?

Hirviö piti Ebenezer Pinsetiä otteessaan 511 vuotta ja yritti kahteen otteeseen syödä Helmikin, mutta nyt se on visusti telkien takana... tai oli kotvan verran. Ystävystemme yllätykseksi maailman inhottavin olio on taas vapaana ja se on palannut Ebenezerin ullakolle.

Mutta hirviöpä ei ole enää entinen itsensä – se kujertelee kaikille ja puklaa upeita lahjoja naapureille.

Onko siis hirviö voinut oikeasti muuttua... *kiltiksi*?

Lue myös sarjan aiemmat kirjat:

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-46208-9